

ZONDAG 22.

lezen: Corinthe 1:9-14 zingen: Gezang 18:1, 4
Colossenzen 3:1- 4 Psalm 68:2,10
Geloofsbelijdenis van Nicea. Gezang 10:5, 6

Alle psalmen werden in de oude berijming gezongen.

Geliefde Gemeente van onze Here Jezus Christus!

We lezen in 1 Corinthe 15 vers 26 aldus: "De laatste vijand die te niet gedaan wordt, is de dood." Dat heeft de apostel Paulus geschreven, en dat is dus al heel lang geleden. Maar, bent u met mij ook niet van mening, dat die woorden uit 1 Corinthe 15 vandaag nog even goed waar zijn, als toen Paulus ze schreef? Natuurlijk, dat bent u met me eens. Maar... toch heb ik er eens lelijk voor op m'n kop gehad, dat ik die woorden uit 1 Corinthe 15 in een gesprek te pas heb durven brengen. Het gebeurde hier in Schiedam, in het Gemeenteziekenhuis; 't was nog in het oude, met z'n bijzonder grote zalen. Op één van die zalen lag een bejaarde dame, die toen nog tot onze gemeente behoorde, en die dus ook door me bezocht werd. Tijdens ons gesprek kreeg ze 't over de dood, en gaf ze te kennen dat ze de dood héérlijk vond! Ze júbelde bepaald met luider stem over die dood! De hele zaal kon het horen, móést het blijkbaar ook maar horen, en... er wérd gehoord, er wérd geluisterd, dat zag ik wel, met zeker respect: "wat een méns, wat een méns!" Dat kon ik niet onweersproken laten! Ik heb toen de vrijheid genomen er alleen maar op te wijzen, dat de apostel Paulus toch heel anders gesproken heeft; dat h́j de dood immers een v́jand genoemd heeft, die nog vernietigd moest worden. Maar wat is me dàt kwalijk genomen; zó'n tegenspraak tegen zó'n vroom mens als źj was! Een paar dagen later kreeg ik een briefkaart, -een bríéfkaart!- thuisgestuurd, waarop dezelfde dame verzocht voortaan van mijn bezoeken verschoond te mogen blijven, en waarop met grote letters geschreven stond -'t stond er eigenlijk op gedrukt- dít Woord van onze Zaligmaker: "Die in Mij gelooft, zal leven, ook al ware hij gestorven!". Later heeft die dame zich aan onze gemeente onttrokken, en is ze overgegaan naar een van de Pinkstergroepen. Onze wijkouderlingen hebben nog gepoogd met haar te spreken, maar die hebben het haar ook al niet naar de zin kunnen maken. De dood was, volgens haar, héérlijk!

Ik zou u dit voorval natuurlijk niet verteld hebben, wanneer het niet een leerzaam voorval was geweest, waaraan men nu eens goed zien kan wat een verwarring er toch is komen te heersen inzake het onderwerp, waarover wij vanavond te spreken hebben, waarmee we tenminste ook te doen hebben, namelijk: het sterven, de dood. Wanneer we het daarover hebben, dan moeten we er -net zo goed als in alle andere gevallen- naar streven maar dicht bij de Bijbel te spreken; op Bijbelse wijze, en vooral niet op héídense wijze! Want dat hebben de héídenen vooral gedaan onder invloed van de vader der leugen, de satan: enthousiast spreken over sterven en de dood.

Het is nog historisch aanwijsbaar, dat zich daarin vooral de oosterse heidenen beijverd hebben. In zulke gebieden als Voor- en Achter-Indië is de opvatting ontstaan dat dit leven toch maar niks was, en dat men er naar streven moest om daarvan, in de weg van meditatie, prakkezatie, vasten, celibaat, kloosterleven, enzovoort, los te komen. Luister vandaag nog naar de invloed van dat heidendom in het roomse woord "onthechting"! Zó sprak de oosterse mystiek: "Er zat in de mens wel een goede kern..." -dat zeggen de socialisten ook!- "...een goddelijke kern, maar die werd nadelig beïnvloed door al dat uitwendige eromheen, en daarvan moest nu de mens bevrijd worden."

Het staat historisch vast, dat die zogenaamde "sofia", die "wijsheid" uit het Oosten, gretig ingang gevonden heeft hier in het westen, allereerst bij de Grieken; dat zijn ónze voorouders. U moest eens weten hoeveel Griekse woorden u spreekt elke dag! Schérpe onderscheiders als die Grieken zijn geweest in hun denken, als ze zich in hun lógische denken hebben betoond, hebben zij de mens eenvoudig doormiddengehakt -in hun gedachten dan!-, verdeeld in tweeën; men noemt dat dan ook de "dicho-tomie". En het búítenste deel hebben ze verklaard voor iets van ónwaarde, voor niet-belangrijk,

maar het binnenste deel voor iets van gróte waarde, onsterfelijk, onverderfelijk, blijvend. Bijvoorbeeld: de Griekse wijsgeer Plato ging zelfs zó ver, dat hij zelfmoord, jezelf van het leven beroven, aanbeval! Ik moet zeggen dat die man tenminste consequent was! Ja! Al handelde hij er zelf niet naar; de praktijk spot vaak met de theorie!

Maar wat zegt de Heilige Schrift hier nu van? Och, ik zeg wel eens tegen m'n catechisanten: "Jonges, als het met júllie gaat, zoals het dan gewoonlijk gaat, dan krijg je één dag in je leven, waarop je vréselijk bedroefd zult zijn. Dat zal namelijk de dag zijn, waarop je je moeder zult moeten missen! Húíl dan maar! Huil dan maar gerust héél hard! Verkrop je tranen niet! Doe dan maar zoals het vaak in de Bijbel staat: "die-en-die..." -niet alleen vrouwen, maar ook wel eens een man!- "...hief zijn stem op, en weende." Zó spreekt de Schrift toch? Toen Izaäk zijn moeder verloor -u weet wel, Sara- was die moeder al heel oud. Sara is de enige vrouw in de Bijbel, van wie we weten hoe oud ze geworden is: 127 jaar! Tóch heeft Izaäk om de dood van zijn oude moeder blijkbaar zeer getreurd, en het is opmerkelijk dat we lezen, dat Izaäk werd ópgebeurd door zijn huwelijk met Rebekka. Huwelijk en kinderen zijn een troost tegen de dood! En er staat ook van Izaäk: "Alzo werd Izaäk getroost na zijner moeders dood." We lezen in de Heilige Schrift niet dat God de Here dat treuren van Izaäk om zijn moeder, zijn stókoude moeder!, kwalijk genomen heeft. Dat màg, gerúst: rouwen! Mozes heeft al in Deuteronomium 14 aan Israël het recht gegeven te rouwen; alleen, hij zei: "Je moet niet héídens rouwen!" En zo sprak ook Paulus -1 Thessalonicenzen 4-: dat we gerust bedroefd mogen zijn, maar niet bedroefd gelijk de anderen, die geen hoop hebben! Dat waren de heidenen. Je mag wel bedroefd zijn, maar niet héídens bedroefd! Hoe heeft koning David niet gerouwd om Saul en Jonathan, toen die twee geliefden gesneuveld waren op de hoogte van Gilboa! En de Heilige Geest heeft zijn rouwdicht opgenomen in de Bijbel! En hoe heeft de profeet Jeremia niet gerouwd om de dood van zijn koning, zijn vrome koning Josia; die werd maar 40 jaar! En hoe heeft onze eigen Heiland niet staan te wenen -een Mán, die stond te wenen!- bij het graf van zijn innig geliefde vriend Lazarus! Hoe heeft koning Josia niet geweend! Er staat: "lúíde geweend"!, toen Jesaja eerst zei dat hij sterven moest. Later heeft God dat veranderd, en kreeg hij uitstel. Zó is God ook nog weer een keer! Niet zoals het in de bóéken staat, maar zoals het in de BÍjbel staat!

Nee, dat staat niet pas bij Paulus, maar dat staat in de héle Bijbel, van voren naar achteren en van achteren naar voren, dat sterven iets érgs is! En ik zou u vanavond willen verzoeken om daar niets van af te doen! Dat hoort óók bij onze kennis der ellende, daar hebben we ook maar ootmoedig het hoofd onder te buigen, dat het ons, mensen, gezet is eenmaal te sterven! Hou-je daar rekening mee, jongelui?! Want Gods spreken in de Paradijshof is maar geen loze, lege bedreiging geweest! Als kind heb ik boven de poort van een kerkhof dat woord zien staan, en ik wens het m'n héle leven niet te vergeten, omdat het een wààrheid was, en nóg is: "De bezoldiging der zonde is de dood." En wie van ons gaat er dan vrijuit? Dààronder liggende zijn we geboren; dat staat toch in het Doopformulier? Dat belijden we toch? Liggende onder de dóém Gods om eenmaal te moeten sterven; Christenen ook! Vergéten we dat toch niet! U ziet het toch?? Kijk anders hier om u heen, hoeveel weduwen hier zitten! 't Is wel aardig om te trouwen, maar die "t" valt er af! Elk huwelijk gaat uit elkaar!

O ja zeker, ik weet ook best dat er nog wel wat anders te zeggen valt ook! Ik weet ook best dat Romeinen 6 vers 23 een vervolg heeft. Ja! Dat daar niet alleen staat: "de bezoldiging der zonde is de dood...", maar dat er dan óók op volgt: "...maar de genadegift Gods is het eeuwige leven door Jezus Christus onze Here." Zeker! Maar dacht u soms dat Paulus vergeten was, wat hij in Romeinen 6 geschreven had, toen hij 1 Corinthe 15 neerschreef, u weet wel, over de dood als een vijand? 't Ene is evengoed waar als het andere. En dat zullen we bij elkaar moeten làten! Dat vergt een klein beetje nadenken, daar moet u uw hersens voor gebruiken, vanavond ook een beetje, maarre... zó is het nu, en de oude Christenen hebben dat nu zo prachtig gecombineerd uitgedrukt in hun Apostolische Geloofsbelijdenis, alsmede in hun zogenaamde "Belijdenis van Nicea".

Ja! U hebt het wel gemerkt, gemeente, voor een enkele keer ben ik vanavond afgeweken van de goede oude gewoonte om de Apostolische Geloofsbelijdenis voor te lezen, maar las ik u voor de zogenaamde "Geloofsbelijdenis van Nicea". Daar had ik een reden voor. U zult immers wel een klein

verschil in het slot van die twee hebben opgemerkt? Het slot van de Apostólische Geloofsbelijdenis sprak van "de Wederopstanding des vleses en het eeuwige leven", maar het slot van die àndere belijdenis luidde aldus: "Ik verwacht de opstanding der doden, en het leven der toekomstige eeuw." Dus beide geloofsbelijdenissen spreken over twee dingen. In de eerste plaats over de wederopstanding. Daar zal ik het dus ook eerst over moeten hebben.

Die wederopstanding is in de zogenaamde "Belijdenis van Nicea" genoemd: "de wederopstanding der doden". Nu, daar is niets tegen; dat is letterlijk Bijbels. Eén voorbeeld: in Filippenzen 3 spreekt de apostel Paulus ook van "de opstanding uit de doden". Dus dat was goed van het Nicenum! Maar juist daarom temeer zult u misschien vragen: "Maar als het goed was, waarom heeft men dat dan maar niet zo gelaten? Waarom is er in plaats daarvan dan gesproken van de "wederopstanding des vléses"? En waarom heeft die laatste uitdrukkingwijze het op den duur zelfs in populariteit verre van de andere gewonnen? We spreken toch telkens over de "wederopstanding des vleses", elke zondagavond?"

We kunnen het antwoord op die vraag gelukkig geven op grond van de geschriften van verschillende vroeg-Christelijke schrijvers. U weet wel, je krijgt het Nieuwe Testament, maar daarna zijn er al heel gauw geschriften uitgekomen van leerlingen van de apostelen. Een leerling van Johannes was bijvoorbeeld Polycarpus. En een leerling van Polycarpus is bijvoorbeeld weer geweest: Irenaeus. En dan ben je al in het jaar 200! Zo zijn er meer te noemen natuurlijk; ik noem er maar een paar. En uit die geschriften blijkt, hoevéél, en hoe vróég de Christenen al last gekregen hebben van die redenering over de mens, de "antropos" -wat men dan noemt de "antropologie"- en het sterven van de mens; "het uiteengaan", zoals men dat dan zei; het "dichotomische sterven", waar ik daareven over sprak; die oosters-heidense, en die Grieks-heidense opvatting. Trouwens, we horen de apostel Paulus in zijn beide brieven aan Timotheüs daar ook al tegen waarschuwen, tegen die invasie van die heidense "sofia", "wijsheid", "gnosis". U moet maar eens lezen 1 Timotheüs en 2 Timotheüs, wat Paulus daar schrijft over deze drie heren: Hymeneüs, Alexander en Filetus. Dat zijn lieden geweest, die onder de Christenen eigenlijk helemaal niet thuis hoorden! Dat zeg ik niet, dat zegt Paulus! De apostel schrijft, dat hij ze overgegeven heeft aan de satan! U begrijpt wat dat betekent? De Kerk uitgezet! Verwezen naar het heidendom! Want héldens land is sàtans land!

Wat leerden die drie heren dan? Wel, dat het helemaal niet juist was om te spreken over een wederopstanding die pas plaats hebben zal in de toekomst, wat we tegenwoordig zouden noemen: "een eschatologisch gebeuren", in de toekomst pas, welnéé! Zij namen -schijnbaar- de zaak van de wederopstanding véél en véél érnstiger! Veel actueler, ziet u? Zij predikten immers de eis dat men híér! thans! in dít leven al wederopstaan moest! Dat een bekeerd mens al opgestaan wàs! Dat de wederopstanding van zo iemand al plaatsgehad hàd! Dat zo iemand al deel aan de onsterfelijkheid hàd! Híér! vóór het graf! hier! en thans! hier van binnen! En dàt moest je eerst overkomen zijn, en dàn was het pas goed!

Wat leek dat vroom! Serieus! Wat leek dat diep doordacht! Maar reeds Paulus heeft er niets van willen weten! De apostel Paulus schreef vlak daar tegenin, in die diezelfde eerste brief, 1 Timotheüs 6:16! -één Timotheüs zés vers zéstien!-: "...dat Gód alléén onsterfelijkheid heeft."! Dus we móéten niet praten van onsterfelijke mensen, hier tenminste nog niet! En onsterfelijke zielen! Hier tenminste nog niet! Dat is onbijbels! Eén Timotheüs zés vers zéstien: "...dat God alléén onsterfelijkheid heeft."! Mensen niet! En Paulus waarschuwde uitdrukkelijk tegen die quasi-vrome praatjes! Weet u hoe hij ze noemde? "Onheilige holle klanken"! 't Zal je gezegd worden! En hij voorspelde: "Maar hun woord zal voortwoekeren als de kanker."! -2 Timotheüs 2 vers 17- Neem me niet kwalijk, dat ik Paulus citeer, want dat is een erge ziekte! Maarre... het staat toch in de Bijbel! Nu, en die voorspelling van Paulus is uitgekomen ook hoor! De leerlingen van de apostelen vertellen het ons. Later-komende Christenen hebben tegen dat "vrome" ondermijnen van de échte wederopstanding der doden -eschatologisch, die stràks komen zal!- moeten waarschuwen, tegen dat spreken -t is of je vandaag de krant leest!- over dat spreken over de wederopstanding "...niet als een zaak van het hiernàmaals!, maar van thàns! in dít leven! actuéél! Nee, niet in de toekomst! Maar een zaak híér! Nú! En van 's mensen innerlijk! In je geest! Hier

van binnen, dat àllebinnenste!, inplaats van de wederopstanding van de totale mens! Welnéé!"

Nu! Dààrom hebben de Christenen er zélfs geen genoegen mee genomen om te blijven belijden met "Nicea"... -men noemt dat "het Nicenum", de Belijdenis van Nicea- ...om te blijven belijden de wederopstanding der dóden! maar hebben ze er prijs op gesteld te belijden de wederopstanding van: het vléés! Van de mens zoals hij daar zichtbaar en tastbaar en hoorbaar vóór u staat! Vlées! Dít vlees! Vlees, zoals je tussen duim en vinger kunt nemen! Vlées, zoals je iemand in zijn arm kunt pakken! Dàt! Dàt wordt bedoeld met "de wederopstanding des vleses". Zó heeft de oude Christelijke Kerk de wederopstanding beleden! Zó konkreet, zó tastbaar! Ze vond de uitdrukking "wederopstanding der doden" wel goed, Bijbels, maar ze vond de term "wederopstanding des vléeses" -met het oog op de ketterij!- beter, veiliger, duidelijker! Kràchtiger alle misverstand afsnijdende! Want we gaan écht dóód!! Hélemaal dood, en we staan ook hélemaal op!!

En toen kwam dat tweede. Wat in de Apostolische Geloofsbelijdenis dus heet: "het eeuwige leven", en wat in de zogenaamde "Belijdenis van Nicea" heet: "het leven der toekomstige eeuw". U hoort zeker ook wel enig verschil? Maakt het veel uit, de ene lezing of de andere? Nee, dat niet. Maar we zullen er wel goed aan doen, als we ze beide honoreren, aanhouden. Dat moet kunnen velen, dat de ene zich zús uitdrukt, en de ander zó. Denken we weer even na.

Omdat er gesproken werd over de wederopstanding der doden kón natuurlijk de bedenking rijzen: "Ja maar, is dat nou wel genoeg?" Want we weten uit de Schrift immers, dat àlle doden zullen herrijzen. Alleen maar, niet alle doden zullen éénder herrijzen! We weten toch: dezen zullen uit het graf komen tot eeuwige heerlijkheid, lijkende op de Here Jezus, anderen zullen uit het graf opstaan tot eeuwig afgrijzen, om van te griezelen om naar te kijken! Zie, en daarom is 't geweest, dat de behoefte gevoeld is om de woorden "...en een eeuwig leven" eraan toe te voegen. "opstanding der doden", dat vond men te weinig. Er zijn zélfs redacties van het Apostolicum geweest... -want ik heb u wel eens eerder verteld: het is niet allemaal zo ineens uit de lucht gevallen!- ...die zó luidden: "Ik geloof de wederopstanding des vleses tót het eeuwige leven." Vindt u dat niet mooi gezegd? "De wederopstanding des vleses tót het eeuwige leven." En in die van "Nicea", dat heb ik u voorgelezen, en dat mag ik dan nog wel eens zeggen, daarin wordt gesproken van "het leven der toekomstige eeuw."

Hoort u dat? 't Is allebei goed! 't Is allebei Bijbels! Ook het laatste! Volgens Marcus 10 heeft de Here Jezus Zelf gezegd dat het met de vervolgte Christenen straks, als Hij weg was, best meevallen zou. Er zou hun wel veel ontnomen worden, maar ze zouden toch ook een heleboel terugkrijgen. Hun ouders, vader, moeder, kinderen, broers en zusters zouden hun ontnomen worden, maar ze zouden er een heleboel voor terugkrijgen! En... in de toekomstige eeuw: het eeuwige leven! Nu, en die laatste spreekwijze is door "Nicea" overgenomen. En terecht. Want het is beslist niet juist om te zeggen: "De gelovigen ontvangen aan déze zijde van het graf al eigenlijk het eeuwige leven, nou ja, een kiem ervan, nou ja, een cel ervan, van de onsterfelijkheid, zodat ze straks, àls ze sterven, eigenlijk, éígenlijk! níét sterven!" Gemeente, proeft u nu, próéft ú nú waarnaar dat smaakt, zulk spreken?? Naar de leer van die drie heren: Hymeneüs, Filetus en Alexander! Naar puur heidendom! En de heidenen, waar hadden die dat nou weer vandaan? Die hadden dat natuurlijk weer van hún meester! En wie was hun leermeester? De sàtan! Die had in het Paradijs al gesproken: "Welnee! Ge zult niet sterven!", hoewel God toch gezegd had: "Gij zult wel terdége sterven!" Daar gaat het nu maar om.

Laten we ons nu houden aan wat God zei. Laten we daar nu ootmoedig onder bukken. Ik weet het toch ook wel, het ís erg zwaar, en het moet maar in je familie komen, die dood, dat sterven! De belijdenis van onze ellende is evenwel niet maar een zaakje voor drie zondagen, zondag 2, zondag 3 en zondag 4, en dan hebben we 't weer gehad, en dan alleen maar "halleluja jongens!" Maar zó is het toch niet? Ellendige mensen: dat zijn we nóóit níét! Dat zijn wel àltijd wél! En weet u waaruit dat vooral blijkt? Als het van óns afhing, als onze zaligheid verassureerd, verzekerd moest worden door iets dat er in ons binnenste gebeurd is, dan kwam er niets van ons terecht! Het éinig absoluut vaste, wat we van God ontvangen hebben, is: níét een eeuwige-levens-kiem binnenin ons, niet in grote mensen, net zo min als

in kleine mensen, kleine kindertjes -die idee van Kuyper!- maar het éinig vaste dat er is in deze wereld, dat is: Góds Spreken; Zijn onwankelbare Belofte des Evangelies! Niet iets ín mij, maar iets buiten mij, bóven mij: Gods Belofte! Díé is ons gegeven, en dàt is het foedraal waarin wij 't Heil bezitten, Christus bezitten, met àl Zijn weldaden, dus ook het eeuwige leven; het leven van de toekomstige eeuw; Marcus 10, "Nicea". Zoals u een gouden pen bewaart in een foedraal, en dan wijst u naar dat foedraal, en dan zegt u: "daar ligt mijn pen!" Een vreemde weet het niet, ú weet het wel: daar zit uw pen ín, en die ander ziet alleen maar het foedraal. Zoals u ook een ring bewaart, of een ander kleinood, in een bijoutheriekistje, en als u er dan naar wijst, dan zegt u: "daar is mijn ring." Maar een vreemde ziet alleen maar dat bijoutheriekistje. Zó is het nu met de Belofte! Vandaar, dat de apostel Paulus kortweg in Colossenzen 3 -we lazen het- spreekt van: "Christus die ons leven ís." Zo, waar is uw eeuwig leven? Daar! Dààr is ons eeuwige leven! Niet hier, nee, dan kwam er niets van terecht, dààr! Jawel, maar dan verklaart Petrus ons dat nader -1 Petrus 1-: een erfenis, een onverwelkelijke erfenis. Wat hier in ons hart gebeurt, da's verwelkelijk, maar Christus is een ónverwelkelijke erfenis, Die in de hemelen weggelegd is voor u. Een erfenis is toch een belofte? Nu, op grond van die belofte mogen we belijden, móéten we belijden! -heb het hart eens dat u het laat!- dat al wie in Christus gelooft, ook al gaat hij straks sterven, toch eenmaal zal leven. Precies wat die dame zei; maar niet omkeren, en zeggen: "Dus dan sterft hij niet!" U ziet toch wat anders? Zoals Christus en de apostelen dat zeiden van Abraham, Izaäk, Jacob, en van David! Op de Pinksterdag zei Petrus "Kijk eens, daar heb je zijn mausoleum, daar heb je zijn graf!" En niemand twijfelde aan de dood van David. En werd toen niet door Petrus gezegd: "David is naar de hémel gevaren"! Welnee, dat was toen nog niet gebeurd! Weet je waar David was? In de grónd! De Here Jezus zei toch ook niet: "Lazarus, kom-es naar benéden!"?? Maar: "Lazarus, kom úít!" En David, die was begraven! Maar tóch zei de Here Jezus: "Ze stonden voor God Zelf alreeds te boek als levenden." God was -mag ik het even met eerbied zó kras zeggen?- God de Here was verplícht Abraham, Izaäk, Jacob, David etcetera, op te wekken! U weet hoe de Heiland daarover spreekt. Hij bestrijdt dan de Sadduceëen, die immers de wederopstanding niet geloofden?

Och, we hebben in de loop der tijden al heel wat "troostwoorden" bij sterfgevallen moeten horen. Ik heb natuurlijk ook de nodige toespraken moeten aanhoren. En ach, 't zal allemaal wel goed bedoeld zijn hoor, maar ze betekenen geen van alle iets, ze betekenen niets niemendàl!, als ze niet uitgaan vàn, en rusten óp, en heenwijzen nààr: het Werk dat Jezus Christus gedaan heeft, en nog doen zàl! Het laatste hoort erbij! En nog doen zàl! Ook dat laatste! Dat, dat, en dàt alleen!

"Want eenmaal zal Hij komen, die Richter van het heelal, die het moede hoofd der vromen, voor eeuwig kronen zal." Het zou er maar treurig voor ons uitzien als we onze troost zouden moeten gronden op iets dat ín ons gebeurd was! En dààrom hadden we vrijmoedigheid om dat voor een hele ziekenzaal te vertellen! Iets dat ààn ons gebeurd was! En daarom ventten we dat uit! "Iets dat mét ons gebeurd is, en lekker met jóú niet! Wat wíj hier van binnen meegemaakt hebben, in uurtjes van korte duurtjes! Iets, waardoor onze dood éígenlijk géén dood meer zijn zou..."! Gemeente, laat u niets wijsmaken hoor!

Probeer dat u zo lang mogelijk blijft leven! Ga naar de dokter als u ziek wordt! Ik zeg tegen de mensen: "Als u niet naar de dókter gaat, dan wil ik niet met u bidden!" En laat u níét afvoeren van de vastigheid van uw geloof! Laat u níét losmaken van uw Anker! Al dat gepraat over de dood die eigenlijk dan geen dood zou zijn, is filosofíé, en dan nog een slechte! Maar weet u wat uw enige troost is? Ach ja, zondag 1. Maar dat is zondag 1 nog maar, da's mensenwoord! Maar zal ik nu de Heilige Geest nog even het Woord geven? Letterlijk?

1 Thessaloniëzen 4: "Want de Here Jezus Zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel, en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de Hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here -de Here Jezus!- tegemoet in de lucht, en zó zullen we altijd met de Here wezen!" En dan eindigt Paulus aldus, en wij met hem:

"Zo dan, vertroost elkaar met déze woorden."

Amen.

Ds. C. Vonk; 19 maart 1972